

o formę bardziej pojemną
Czesław Miłosz

wielogłos, sztuka niewykluczania spektakle, dyskusje, warsztaty, spotkania

Tytułem wstępu, o wielogłosie dwugłos Wacława Sobaszka i Erdmute Sobaszek

W.S.: Zmarły niedawno Tadeusz Różewicz pisał: *Nowa sztuka powstaje przez wynalezienie nowej formy, nowego wyrazu, nowego języka i składni, nie przez składanie najszlachetniejszych deklaracji, nie przez angażowanie się w słuszne i jedyne poglądy polityczne (...).* Twórca zaangażowany to twórca zaangażowany w walkę o nową formę. Te słowa brzmią teraz jak testament, czytać je można jako przestrogę, byśmy pamiętali, jaka jest kolej rzeczy. Przede wszystkim nowa forma, nowe środki wyrazu, uparte, bezkompromisowe szukanie. To zawsze jednak droga do zaangażowania, wyjścia poza formę, w życie. Nowa forma to wolność, lecz nie mogę oddzielić mojej wolności od wolności innych. Jeśli jestem bezkompromisowy w sztuce, powinienem tak samo postępować w życiu, zarówno prywatnym, jak i publicznym.

Warto w tym kontekście przypomnieć formułę Czesława Miłosza, który „tęsknił do formy bardziej pojemnej”, a więc, mówiąc językiem nowszym, niewykluczającej. Przyjmującej, otwartej, przekraczającej granice. Sztuka niewykluczania jest możliwa, jest do pomyślenia. Jeśli można sobie coś wyobrazić, to można zacząć to praktykować. Można np. włączać w obręb wspólnego tworzenia ludzi, wobec których używa się kategorii „wykluczeni”. W programie pokazów i warsztatów Wioski Teatralnej 2014 znajdziecie świetne przykłady aktywności teatralnych z udziałem uchodźców, z udziałem ludzi z niepełnosprawnością. Nawet z udziałem bezdomnych. Ale nie chodzi tylko o prace w obszarze wykluczenia społecznego. Trudno nawet nazwać całą wielość różnych wątków, kierunków, aktywności obecnych w festiwalu. Duży nacisk kładziemy w tym roku na to, by Wioska była jak rozgałęziony „open workshop”, jak szeroki nurt. Raczej unikając błyskotliwych efektów, inicjując rzeczy, które potem będą mogły być rozwijane.

E.S.: ... Tym razem oklasków nie będzie. Nie powstanie forma, która swoją doskonałością przebiję wszystkie inne. Nie tędy droga. Trzeba będzie się rozstać z marzeniem bycia „na topie”. Sztuka nie wykluczająca nie ma swoich salonów, medialnego zaplecza, prosperujących instytucji. Z nielicznymi wyjątkami trudno doszukać się choćby recenzji teatralnych spektakli z udziałem ludzi spoza grupy tych, „którym się udało”. Widzimy problem uchodźstwa a nie uchodźców, mówimy o bezdomności a nie o bezdomnych. Z niepełnosprawnością jesteśmy zaś konfrontowani nie w kontekście komunikacji z ludźmi nią dotkniętymi lecz w kontekście budzenia litości.* Kto odczuwa brak głosu ludzi „spoza” i kto zadaje pytanie o to, jaki teatr jest potrzebny, by głos ten usłyszeć, raczej powinien uniezależnić się od mainstreamu i przygotować się na poszukiwania w warunkach prowizorycznych, ciągle niepewnych, jak grupa aktorek projektu Zofii Bartoszewicz *Transgresje ciała*. Żyjemy w rzeczywistości, która coraz natarczywiej zadaje nam inne pytanie, mianowicie: *Po czyjej jesteś stronie??* Nie róbmy sobie złudzeń: presja uczestniczenia w walce o racje nie zmniejszy się w najbliższej przyszłości – fundamentalizacja dyskursu publicznego nie ogranicza się przecież do rodzimego krajobrazu, jest zjawiskiem dużo szerszym. Coraz większe będzie zapotrzebowanie na odwagę cywilną. Z potrzeby zachowania niezależności wyrosły dwa prezentowane na Wiosce Teatralnej *Manifesty*: spektakl Teatru Realistycznego, czerpiącego z zasobów punkowej przekory odziedziczonej po Robku Paluchowskim i świeżutki spektakl uczniów z Chorzowa. Na festiwalu zobaczymy też świadectwa odwagi innego rodzaju: odwagi nie odwracania oczu od zjawisk, których ciężar zdaje się nas przytłaczać. Zarówno spektakl czeskiego zespołu Ted Nadech a *Let o losach* tych, którzy już nie mają dokąd wrócić jak i unikalny dokument Michała Przedlackiego i Wojciecha Szumowskiego z bombardowanego Aleppo odstawiają przed nami zza zastony politycznych konfrontacji niepowtarzalne ludzkie sylwetki. W gotowości otwierania się na pojedynczy ludzki los odwaga zbliża się do innej, rzadkiej dziś cechy, do pokory.

*cytat z wystąpienia Karoliny Leszczyńskiej *Głos recenzentów. Między sztuką a arteterapią* na konferencji „Teatr między ludźmi”, organizowanej w ramach tegorocznego Biennale Terapii i Teatr w Łodzi

17.00 Jonkowo, budynek szkoły

Kim jestem? Bajkowe transformacje!

– **finał warsztatów LATO W TEATRZE**, po pokazie **spotkanie** z udziałem zespołu spektaklu **Nurt**

Projekt *Kim jestem? – bajkowe transformacje*, realizowany w ramach *Lata w Teatrze*, na początku lipca, nawiązywał do działań pedagogiczno-teatralnych, prowadzonych przez Teatr Węgajty od ponad 10 lat w środowisku lokalnym gminy Jonkowo i gminach sąsiednich. W tym roku, wykorzystując metody pedagogiki cyrkowej, teatru cieni, pracy z lalką oraz pracy z rytmem i dźwiękiem, prowadzący starali się budować przestrzeń dialogu między nimi a dziećmi, która miała być okazją do poznania przez dzieci specyficznego języka teatru, otwarcia na proces twórczy, a także poznania narzędzi i metod związanych z poszczególnymi technikami. Temat „Kim jestem?”, stał się inspiracją zabaw werbalnych, prac plastycznych oraz ćwiczeń fizycznych i kompozycyjnych.

Młodzi aktorzy z Węgajt, Jonkowa i Mątek zapraszają na spektakl finałowy, który będzie połączeniem wybranych elementów pracy w formie kolażu.

Prowadzący: Barbara Grzybowska, Wiktoria Rutkowska, Paulina Andruczyk, Iwona Prusko, Monika Hołubowicz, Erdmute Sobaszek

21.00 ośrodek teatralny Węgajty

Wielogłos – **INNA SZKOŁA TEATRALNA, TEATR WĘGAJT, work in progress,**

inscenizacja: Wacław Sobaszek

O dzieciństwie, zwierzętach, zabijaniu i miłości

Sceny, szkice do *Wielogłosu* wykonywane były w kilku etapach. Pierwsze szkice pokazane były w ramach Szopki Noworocznej, finału wyprawy kolędniczej w Nowicy, w Beskidzie Niskim. Następne stały się z częścią Zapustów, pokazywanych na Warmii, w Marcinkowie, Jezioranach i Węgajtach. Wreszcie ostatnie stworzyliśmy jako *Zajście Wielkanocne* w Dziadówku nad jeziorem Hańcza. Wszędzie próbowaliśmy mówić o sprawach aktualnych, szukając języka teatralnego, pracując nad własną formą wyrazu. Zdając się na intuicję, korzystając z energii wyprawy, konfrontacji z unikalną widownią.

Przechodziliśmy przez różne konteksty czasowe. Od dość spokojnego i skupionego czasu początku roku, do ostrego niepokoju na przedwiośniu, gdy zaognił się konflikt na Ukrainie. Poczucie zagrożenia, którego wcześniej nikt się nie spodziewał. Pytania, które dawno już się nie pojawiały. Wojna czy „tylko” zimna wojna? A może stara się jeszcze nie skończyła, mimo, że kiedyś ogłoszono jej historyczny koniec? Stan psychiczny o niejasnych konturach, jakaś dezorientacja, zamęt. W etapie kwietniowym próbowaliśmy drążyć stan „szoku”, w którym się znaleźliśmy. Próbowaliśmy coś nazywać, co było w powietrzu. Każdy inaczej, szukając najpierw własnego głosu, a potem miejsca pośród innych, w kompozycji, która miała nie zacierać różnic.

Występują: Paulina Andruczyk, Barbara Szpunier, Izabela Giczewska, Iwona Prusko, Wiktoria Rutkowska, Erdmute Sobaszek, Wacław Sobaszek, Sebastian Świąder

17.00 ośrodek teatralny Węgajty

Promocja polskiego tłumaczenia **książki Augusto Boala**

pt. *Gry dla aktorów i nieaktorów*, prowadzenie Maria Depta-Jędrzejczak

Gry dla aktorów i nieaktorów to klasyczna już i najbardziej znana książka Augusto Boala – twórcy Teatru Uciśnionych. Przedstawia podstawowe zasady i przykłady nowatorskiego podejścia autora do teatru, w którym spektakl staje się narzędziem zmiany i wyzwolenia, zarówno w wymiarze indywidualnym jak i społecznym.

Książka zawiera krótkie wprowadzenie zilustrowane wieloma przykładami pracy autora z zespołami teatralnymi na całym świecie, a także wybór jego najważniejszych i najbardziej znanych ćwiczeń i gier, wykorzystywanych z powodzeniem nie tylko przez aktorów, ale również trenerów, nauczycieli, wychowawców oraz terapeutów w obszarze działań edukacyjnych i społecznych. W opisanych przykładach uczestnicy świadomie podejmują kwestię m.in. przemocy seksualnej, homofobii, rasizmu. Konfrontacji z poważnymi problemami towarzyszy - tak charakterystyczna dla pracy Augusto Boala – atmosfera zabawy i improwizacji, pozbawiona negatywnych odniesień do walki, zazdrości czy rywalizacji.

Dzieło brazylijskiego autora zostało przetłumaczone na wiele języków i było wielokrotnie uaktualniane. Metodologia Teatru Uciśnionych jest ceniona i stosowana od wielu lat na całym świecie. Tłumaczenie na język polski prezentuje czytelnikom ostatnią, rozszerzoną wersję książki, zawierającą ponad 400 gier i ćwiczeń.

Augusto Boal (1931-2009) - jeden z najwybitniejszych reżyserów teatralnych Ameryki Łacińskiej, wizjoner i teoretyk teatru, dramaturg, pisarz i nauczyciel, twórca międzynarodowego ruchu Teatr Uciśnionych. Profesor i wykładowca New York University, Harvard University i Université de la Sorbonne-Nouvelle.

Urodzony w Brazylii, całe życie poświęcił teorii i praktyce teatru zaangażowanego społecznie. W latach 70-tych za swoją działalność był więziony, torturowany, a potem zmuszony do emigracji. Po upadku dyktatury wojskowej powrócił do Brazylii, gdzie aktywnie angażował się w działalność polityczną, m.in. wykorzystując teatr jako przestrzeń debaty publicznej na rzecz sprawiedliwości społecznej i zmian w prawodawstwie. W 2008 roku został nominowany do pokojowej nagrody Nobla.

Oprócz *Gry dla aktorów i nieaktorów*, jest autorem m.in.: *The Theatre of the Oppressed* i *The Rainbow of Desire*, które stały się międzynarodowymi bestsellerami.

ZWIERZENie – **wizualna refleksja** na temat relacji człowiek – zwierzę, przygotowana przez grupę artystyczną **FAŁDY** (Olsztyn) i gości. **Spotkanie z Anną Drońską**

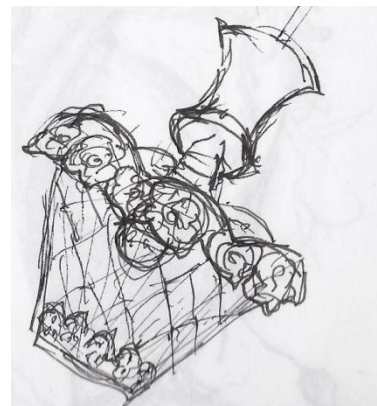
Grupa artystyczna FAŁDY powstała w 2012 roku w pracowni struktur wizualnych na Wydziale Sztuki w Olsztynie. Podstawowym założeniem działalności Grupy Artystycznej FAŁDY jest rozpatrywanie i analizowanie współczesnej rzeczywistości na podstawie konfrontacji interdyscyplinarnych, w oparciu o działania twórcze i projekty artystyczne. Specyfika działalności grupy jest odpowiedzią na rosnącą potrzebę głębokiej analizy mentalnej procesów rozwoju współczesnego świata, jego bezrefleksyjnej komercjalizacji i industrializacji oraz idącym za nimi wzrostem nierówności i patologii społecznych. Proces inspiracyjny oparty jest na bieżącej analizie kierunków rozwoju współczesnych nauk (technologicznych, techno-biologicznych, społecznych, humanistycznych itp.) i wykazywanie za pomocą działań twórczych tych ich obszarów, które budzą kontrowersje i niepokój moralny. Obszar artystycznych penetracji grupy wkracza również w przestrzenie pozostające w cieniu przekonań światopoglądowych i religijnych, dotykając niejednokrotnie niewygodnych tematów tabu. Podejmowane w twórczości grupy kwestie kondycji ludzkiego gatunku wobec problemów ekologicznych, kwestii seksualności, cielesności, rodzicielstwa, wiary i religii, a także definiowanie na nowo pojęcia „człowiek”, wobec rozpatrywanych podmiotów biologicznych i technologicznych jest kontynuacją rozwijającej się współcześnie myśli posthumanistycznej. Istotnym elementem twórczych poszukiwań jest wskazywanie miejsc w ludzkiej świadomości, gdzie tempo technologicznej i techno-biologicznej ekspansji świata nauki, spowodowało znaczący rozdźwięk między progresją samonapędzającej się maszyny postępu, a kondycją etyczno-moralną uczestniczącego w niej gatunku ludzkiego. Działania twórcze grupy Fałdy stanowią swoistą odpowiedź artystyczną na niedoskonałość systemów kształtujących świadomość współczesnego człowieka, stanowiących w dużej mierze odzwierciedlenie bezrefleksyjnej hybrydy finansowo-technologicznej powodującej ukierunkowywanie postępu na obszary rokujące uzyskanie wymiernych zysków, pozostających jednocześnie w oderwaniu lub w opozycji do wartości moralnych. Specyfika działań w obrębie szeroko rozumianych struktur wizualnych daje nieograniczone możliwości w doborze środków, materiałów i form wykorzystywanych w procesie kreacji. Akt twórczy będąc podrzędnym wobec sfery refleksyjno-analitycznej, anektuje kontemplacje materiałowe, rozwiązania techniczne oraz proces poszukiwania i pozyskiwania materii. Operowanie formą, kolorem i fakturą jest integralną częścią tworzenia wizualnego przekazu. Warsztaty artystyczne, wystawy i prezentacje dokonań grupy są nieskrępowanym głosem i cenną refleksją młodych ludzi nad kondycją i ścieżkami rozwoju współczesnego świata.

Anna Drońska – studia na Wydziale Kształcenia Artystycznego Wyższej Szkoły Pedagogicznej w Olsztynie. Doktorat na Wydziale Tkaniny i Ubioru Akademii Sztuk Pięknych w Łodzi w 2006 r. Zajmuje się malarstwem, tkaniną eksperymentalną. Od 2006 r. pracuje w Katedrze Sztuk Pięknych Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego.

Manifest – spektakl TEATRU REALISTYCZNEGO (Skierniewice)

TEATR REALISTYCZNY - MANIFEST

MY młodzi i nie starzy,
my – niewierni samym sobie,
my – niemający wspólnej sprawy,
niemający wspólnej korony,
my o wielu logikach,
my o wielu językach
i my o amerykańskich i hebrajskich imionach
możemy siebie nazywać my, bo tylko to nas łączy!
Nie ojciec, nie matka, nie Bóg Ojciec i Matka Boska - Polka,
ale my, którzy z wyboru samych siebie nazywamy nami.
My chcemy powiedzieć, że choć jesteśmy nami, to co nas łączy nazywać będziemy różnicami.

Muszę się przyznać, zwłaszcza teraz, po spektaklu, który był swoistym katharsis, że na piątkową sztukę wchodziłam przede wszystkim z poczuciem obowiązku napisania tej recenzji. Wychodziłam... oczarowana, zakochana, nie mogąc się doczekać powtórnego spotkania z Teatrem.

(...)Odważa to największy atut Teatru Realistycznego. Jest on tak szczery, że zmusza człowieka do szczerości przed samym sobą. Jest zaangażowany w ten imponujący sposób, jaki podziwia się u ludzi, którym udało się zdziałać coś wielkiego, ponieważ mówienie własnym głosem wymaga nie lada śmiałości. Zwłaszcza, kiedy okazuje się, że to głos całych miast, całych pokoleń.

Jaką więc rolę pełni teatr w życiu, a jaką życie w teatrze? Teatr Realistyczny to nie tylko dialog, to także protest song wyśpiewany w punkowej piosence. To ucieczka z wyobrażenia sceny jako miejsca sterylne, stonowanego, ekskluzywnego. To głos generacji bez wieku, bo każdego z nas coś uwiera. To namiętność, pasja, prawda. (...)

Kinga Cieśluk, Teatralia, 9.10.2013

Obsada: Iwona Konecka, Ilona Paluchowska, Katarzyna Pągowska, Anna Sadowska

Scenariusz i reżyseria: zespół

Teksty: A.Mickiewicz, W. Szekspir. T.S. Eliot, Sz. Kopyt, R. Paluchosky, zespół

Oprawa audiowizualna: Piotr Magdziarz

Muzyka: MC Gyver, whnt

21.00 ośrodek teatralny Węgajty

To tylko zwierzęta – film dokumentalny, reż. Łukasz Musiał, Adam Ptaszyński, po projekcji spotkanie z autorem Łukaszem Musiałem

Niezależny film dokumentalny ukazujący różne oblicza relacji między człowiekiem a innymi gatunkami. Kim są zwierzęta i jakie zajmują miejsce we współczesnym społeczeństwie? Dlaczego są zabijane w ilościach, których nie da się zliczyć, dlaczego są więzione i zadaje im się niepotrzebny ból, skoro podobnie jak my chcą żyć, być wolne i unikać cierpienia? W jaki sposób uprzedmiotowienie zwierząt odbija się na relacjach międzyludzkich? Jeżeli odpowiedzią jest, że TO TYLKO ZWIERZĘTA, kim więc jest człowiek?

reż. Łukasz Musiał i Adam Ptaszyński (PL 2012, 70 minut)

<http://www.totylkozwierzeta.pl/>

20 lipca niedziela

18.00 ośrodek teatralny Węgajty

Dla Róży – monodram Piotra Rogalińskiego (Poznań) wg tekstu Erica Emmanuel Schmitta *Oskar i pani Róża*

Opowieść o dwunastu dniach życia chłopca chorego na raka. Każdy jego dzień staje się dziesięcioma latami. Rodzi się, dorasta, przeżywa burzliwe dojrzewanie, zakochuje, staje się mężczyzną, starzeje się... W rozmowach z Ciocią Różą, wolontariuszką ze szpitala, Oskar dotyka najważniejszych aspektów życia: relacji z Bogiem i drugim człowiekiem.

*Co do Róży, zapadła głęboko i już kiełkuje,
mam nadzieję, że Jej nie zawiodę*
A. Kawecka

Dla Róży to wartka opowieść naszpikowana śmiesznymi wydarzeniami związanymi z: dorastaniem, pierwszą miłością oraz różnymi problemami z kumplami i rodzicami. Zapraszam na 50 minut, 12 dni, 100 i więcej lat.

Piotr Rogaliński

Nurt. Spektakl z różnych źródeł – pokaz plenerowy Neli

i Daniela Brzezińskich, STOWARZYSZENIA PRAKTYKÓW KULTURY (Warszawa) i dzieci z Ośrodka dla uchodźców w Dębaku. Po pokazie, w ośrodku Węgajty rozmowa z zespołem spektaklu *Nurt* i pokaz przygotowanej przez zespół impresji filmowej poświęconej granicom.

Nurt. Spektakl z różnych źródeł – spektakl stworzony na podstawie baśni o królewnie zaklętej w żabę. W spektaklu biorą udział dzieci i młodzież z ośrodka dla cudzoziemców w Dębaku. Spektakl został przygotowany w ramach zajęć teatralnych prowadzonych przez Stowarzyszenie Praktyków Kultury dla dzieciaków z Ośrodka UdsC w Dębaku. Ekspresowe tempo przygotowywania spektaklu to specyfika pracy z uchodźcami. Przez 12 dni warsztatu, realizowanego podczas ubiegłorocznej edycji programu Instytutu Teatralnego „Lato w teatrze” ekipa wspólnie tańczyła, malowała, chodziła na szczudłach i dobrze się razem bawiła.

Stowarzyszenie Praktyków Kultury – działają od 2006 roku. Realizują projekty artystyczne i animacyjne, szukają nowych metod, zapraszają do współpracy instytucje działające w różnych sektorach. Używają kultury i sztuki do prowokowania zmiany społecznej. Zależy im na budowaniu pomostów pomiędzy różnymi środowiskami, przeciwdziałaniu wykluczeniu społecznemu, budowaniu społeczeństwa obywatelskiego. Proponują formy interaktywne, łączące przedsięwzięcia z pogranicza gatunków, używają nowych technologii i cytatów z życia codziennego społeczności, z którymi pracują.

17.00 ośrodek teatralny Węgajty

Kijowski Majdan. Zrozumieć rewolucję –spotkanie z **Edwinem Bendykem**

Edwin Bendyk – dziennikarz, publicysta, zajmujący się problematyką cywilizacyjną i wpływem techniki na życie społeczne. Pracował jako dziennikarz m.in. tygodnika „Nowoczesność”, Polskiej Agencji Informacyjnej, „Życia Warszawy”, „Wiedzy i Życia”. Obecnie związany z tygodnikiem „Polityka”, gdzie jest publicystą działu naukowego. Zajmuje się problematyką cywilizacyjną, kwestiami modernizacji, ekologii i rewolucji cyfrowej. Publikuje także w tygodniku „Computerworld”, „Res Publice Nowej”, „Przeglądzie Politycznym”, magazynie „Mobile Internet”, „Krytyce Politycznej” i „Dzienniku Opinii”. Jest także nauczycielem akademickim, wykładowcą w Collegium Civitas, gdzie kieruje Ośrodkiem Badań nad Przyszłością, a także w Centrum Nauk Społecznych PAN. Został też członkiem rady Fundacji Nowoczesna Polska oraz rady programowej Zielonego Instytutu.

Wybrane publikacje

- *Zatruta studnia. Rzecz o władzy i wolności*, W.A.B., Warszawa 2002, książka była nominowana do nagrody Nike
- *Antymatrix – człowiek w labiryncie sieci*, W.A.B., Warszawa 2004
- *Miłość, wojna, rewolucja. Szkice na czas kryzysu*, W.A.B., Warszawa 2009
- *Bunt sieci*, Polityka Spółdzielnia Pracy, Warszawa 2012

18.30 ośrodek teatralny Węgajty

Transgresje ciała – projekt teatralny **Zofii Bartoszewicz** (Warszawa), po spektaklu rozmowa i promocja książki *Spektakl jako Wydarzenie i Doświadczenie*

Transgresje ciała – spektakl opracowany w trakcie warsztatów podejmujących temat ciała – podstawowego narzędzia aktora – które wychodzi na przeciw „innemu” ciału, wykluczonemu z powodu niepełnosprawności.

Podczas projektu *Transgresje ciała* Zofia Bartoszewicz rejestrowała wypowiedzi dotyczące wewnętrznego poczucia ciała u osób w znacznym stopniu niepełnosprawnych ruchowo.

Zofia Bartoszewicz – aktorka, performerka, kompozytorka, twórczyni niezależna. Współpracuje z Teatrem Węgajty i niemiecką grupą Labsa Ensemble. Prowadzi autorskie warsztaty teatralno - wokalne, koncertuje. Studiowała filozofię, interesuje się metafizyką codzienności. Nie dzieli ludzi na pełno- i niepełnosprawnych, ale (za Julią Kristevą), na niepełnosprawnych i potencjalnie niepełnosprawnych. (Sama jest niepełnosprawna, tyle, że jej niepełnosprawności nie widać). Obecnie realizuje autorski spektakl w ramach stypendium Ministra Kultury.

Autorka o swoim projekcie:

Obecnie odkrywam nieznaną nam, „pełnosprawnym”, obszar sensualnych doznań osób, dla których „posiadanie” ciała nie jest czymś oczywistym i nie podlegającym kwestii. Dzięki ciałom zapośredniczonym – ciałom performerów – pragnę uzewnętrznić wewnętrzne, niezależne światy osób niemal całkiem pozbawionych możliwości ruchu. Warsztaty są częścią projektu teatralnego, który realizuję dzięki stypendium Ministra Kultury. Projekt jest próbą redefiniowania pojęć „pełno”- i „niepełnosprawność”, próbą pokazania, że niepełnosprawność nie jest jedynie wybrakowaną odbitką normalności. Pragnę dzięki *Transgresjom* wzmacniać treści związane z niwelowaniem społecznego rozwarstwienia, ale nie różnorodności, bo ta jest gwarantem rozwoju (...).

Zapytałam tylko: Dlaczego jest tak, że możemy oglądać aktora, który wciela się w rolę osoby chorej na raka i to nie rodzi takich pytań, natomiast pytania rodzi niepełnosprawność, niepełnosprawność fizyczna?

Zrozumiałam, że to jeszcze wciąż jest niszowy temat. Okazało się, że gdy one usiadły na wózku, to zaczęły odczarowywać ten wózek, który w języku polskim się kojarzy tylko i wyłącznie z inwalidztwem, bo mamy „wózek inwalidzki” a nie „fotel na kółkach” (wheelchair).

Zofia Bartoszewicz

w rozmowie z Wacławem Sobaszkim po premierowym pokazie spektaklu

Wykonawczynie: Paulina Andruczyk, Dominika „Domela” Grenda, Joanna Janus, Karolina Leszczyńska, Eliza Paś, Małgorzata Piskorek, Katarzyna Szczepaniak, Beata Terech, Katarzyna Żytomirska.

Teksty: Irena Anacka, Zygmunt Bauman, Ireneusz Betlewicz, Krzysztof Andrzej Czerniak, Mike Feathersone, Jadwiga Gajkun-Markur, Małgorzata Grochowska, Honorata Jakubowska, Barbara Jeżowska, Grzegorz Łojewski, Tadeusz Miczka, Dorota Szachewicz

W tomie **Spektakl jako wydarzenie i doświadczenie** zebrane zostały artykuły i rozprawy, które dotyczą liminalności, transgresyjności, transferowości jako pojęć definiujących kondycję człowieka, szczególnie aktualnych w odniesieniu do teatru „wykluczonych” jako miejsca doświadczania i przekraczania siebie, gdyż teatr taki staje się instrumentem walki nie tylko ze stygmatyzacją, ale także z utratą poczucia społecznej wspólnotowości.

Prof. UŁ dr hab. Małgorzata Leyko

21.00 ośrodek teatralny Węgajty

tańce i filmy Innej Szkoły Teatralnej oraz *Noc szortów*

18.00 ośrodek teatralny Węgajty

Zapis podróży – spektakl zespołu **KUZKA** (Niemcy, Polska)

Nie ma czegoś takiego jak fakty.
Nie ma prawdy. Zwłaszcza tutaj.
To wszystko jest czymś idiotycznym wynalazkiem.

Nawiązując do klasyka kina radzieckiego, filmu *Stalker* Andrzeja Tarkowskiego, projekt muzyczno-teatralny *Zapis Podróży* wprowadza widza do komnaty marzeń. Tu spełniają się najskrytsze pragnienia: Tylko poprzez widza scena nabierze znaczenia, zapełnia się tym, co widz w niej widzi, słyszy, czuje. Ta przestrzeń jest miejscem nijakim, miejscem bez właściwości, miejscem ciągłej przemiany. Jest nie-miejscem, więc w podstawowym znaczeniu:

U-Topią!

Osadzony pomiędzy wykładem performatywnym, monodramem a słuchowiskiem, projekt *Zapis Podróży* zaprasza do przejścia przez przestrzeń imaginacji, i doświadczenia tego co się znajduje na samym gruncie teatru. Jest to przede wszystkim próba zadania podstawowego pytania: o jakim miejscu marzymy, albo, inaczej: jakiego miejsca potrzebujemy, aby marzyć?

Jan-Tage Kühling – absolwent studiów kulturoznawstwa we Frankfurcie nad Odrą, studiował reżyserię teatralną, obecnie kończy studia Teatrolologii Stosowanej w Giessen. Na swoim koncie posiada inscenizacje i performanse zrealizowane w Polsce, Niemczech i Armenii.

Wspólnie z Pauliną Miu Zielińską tworzy duet artystyczny KUZKA.

Więcej Informacji pod: www.kuzka.org

Pomysł, wykonanie: Jan-Tage Kühling, Paulina Miu Zielińska

Wszędodomni – projekt teatralny **FABRYKI SZTUKI i TEATRU CHOREA** (Łódź)

pod kierunkiem: Julii Jakubowskiej, Pawła Korbusa, Doroty Porowskiej, Marcina Polaka z udziałem Magdy Laskowskiej i Piotra Kowalczyka – podopiecznych Schroniska dla Bezdomnych Towarzystwa Pomocy im. św. Brata Alberta oraz muzyka – Kuby Krzewińskiego. Po spektaklu rozmowa

Spektakl zrealizowany przez tzw. artystów z tzw. bezdomnymi, albo na odwrót, czyli z udziałem ludzi specjalnej kategorii, często funkcjonujących na granicy społecznej normy, a więc trochę bardziej elastycznych, inaczej zakorzenionych, z zachwianym poczuciem bezpieczeństwa.

Mam dom w każdym mieście – to afirmacja używana w spektaklu, wymyślona przez Pawła Korbusa, jednego z animatorów zdarzenia. Podpisuje się pod nią obiema rękami.

Wszędodomni to spektakl o naszym dobrym spotkaniu, dobrym dla artystów, bo szukają doświadczeń i dla bezdomnych, bo potrzebują czyjegoś zainteresowania.

Dorota Porowska

Za wszystkich kolegów, którzy akurat nie mieli czasu, żeby pisać

Projekt został zrealizowany w ramach cyklu działań Chorei *Uwaga Człowiek*.

Dorota Porowska – aktorka i reżyserka. W latach 1984 - 2004 grała w przedstawieniach wystawianych w Ośrodku Praktyk Teatralnych (OPT) Gardzienice. Prowadziła także warsztaty teatralne w Królewskim Towarzystwie Szekspirowskim, na uniwersytetach Columbia, Stanford oraz w Instytucie Meyerholda w Moskwie. W 2002 roku zorganizowała projekt grupowy, *Dances of Labyrinth*, który stał się bazą dla artystycznej organizacji pozarządowej Chorea. Wyreżyserowała wiele sztuk, takich jak *Antygona* i prowadziła projekt z białoruskim Teatrem Kornia. Grała dla najmłodszych oraz także dla więźniów. Prowadziła warsztaty teatralne dla uniwersytetów w Poznaniu, Łodzi i dla Instytutu Kultury Polskiej w Warszawie, a także dla osób społecznie wykluczonych. Brała udział w *Oratorium Dance Project Chorea*, wraz z setką nastolatków oraz Orkiestrą i Chórem Filharmonii Łódzkiej.

17.00 ośrodek teatralny Węgajty

Kabul, Bagdad, Ar Raqqa, Maarran... – spektakl zespołu **TEĎ NÁDECH A LEĎ** (Praga)

Teatralna mozaika złożona ze szczątków życia tych, którzy musieli się wyprowadzić, których losy napisała wojna.

Opowieści o tożsamości, nostalgii, determinacji i świadomości, że w każdym wypadku można iść do przodu.

Poza granicami znajomego, zabezpieczonego i stałego świata, żyją tu setki tysięcy uchodźców – każdy z nich, to istota ludzka, pełna wspomnień, marzeń, opowieści i „opowieści w opowieściach” – o krewnych, przyjaciółach, „bezimiennych”, którzy pomogli im, skrzywdzili ich albo wykorzystali, gdy ich losy skrzyżowały się na ścieżce.

Dla każdego z nich, świat rozpoznawanych i znajomych struktur legł w gruzach, wszystko, co zbudowali czy stworzyli podczas całego życia – rozpadło się na kawałki.

Pomimo wszystkiego, co przecierpieli, opowieści ich pełne są humoru, lekkości, determinacji i woli, by dalej żyć to życie – z którego niejednokrotnie przetrwali tylko oni sami. Tylko czasem w ich oku załśni łza... ale tylko przez chwilę.

Pracę nad przedstawieniem zainicjowała wyprawa na turecko-syryjskie pogranicze i spotkania z tymi, których nie można już zastać w domu. Okazało się, że więcej mamy z nimi wspólnego niż się zdaje.

Występują: Karolína Plachá, Radim Klásek, David Zelinka

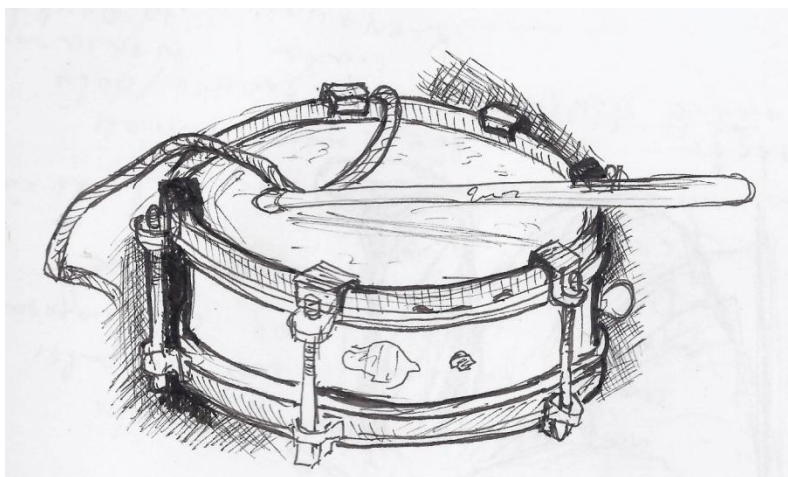
Muzyka i pieśni: arabskie, kurdyjskie i inne

Reżyseria: David Zelinka

TEĎ NÁDECH A LEĎ – zespół teatralny Teraz Wdech i... Leć! (David Zelinka, Karolína Plachá i goście) zaczął działać w 2010. Oprócz tworzenia spektakli teatralnych, Zespół tworzy również własne publikacje: książki o niezwykłych rozwiązaniach graficznych i przestrzennych. Jednak ich podstawowym językiem wyrazu jest język teatralny.

Źródłem inspiracji są dla nas podróże, spotkania z ludźmi, ich historie, życie, obyczaje, wierzenia i pieśni. Tematy i wątki, wystarczająco głębokie i mocne, by pobudzić wolę mówienia o nich i dzielenia się nimi, znajdujemy w pejzażu i ludziach Gruzji, Indii, Kurdystanu i Syrii. Przewodnikami na drodze do rozpoznania naszego własnego pejzażu ojczyzny są stare pieśni, morawskie i czeskie, ale także ukraińskie, polskie i słowiańskie.

Interesuje nas granie w różnych przestrzeniach, teatralnych i nieteatralnych, także w domach. (www.tednadechalet.cz)

18.30 Galeria „Ręką Dzieło”

• **DEAF CLUB OLECKO – koncert i pokaz taneczny** *Mił i gest – słyszę sercem*

DEAF CLUB – zespół powstał w 2013 roku i tańczy w nim 14 uczniów. Są to dziewczęta i chłopcy niesłyszący i słabo słyszący w różnym wieku, którzy najbardziej lubią tańczyć do muzyki hip-hop. Grupa wzięła udział w XII Prezentacjach Artystycznych w Poznaniu. Młodzież uatrakcyjniła także swym występem Międzynarodowy Dzień Osób Niepełnosprawnych w Regionalnym Ośrodku Kultury „Mazury Garbate”. DEAF CLUB działa w Ośrodku Szkolno-Wychowawczym dla dzieci głuchych im. Św. Filipa Smaldone w Olecku.

Scenariusz i opracowanie muzyczne: Klaudia Interewicz,
Reżyseria i oprawa plastyczna: Artur Sobolewski

• **BŁG SKŁAD – koncert**

BŁG Skład to formacja, która powstała na Warmii.

Skład tworzą: MTI, HZ, Pinczer, ShyMC, Barto oraz Mese, A.G.H, JanJan Works-Collabo BŁG. Grupa muzyczna powstała w 2011 roku. Tworzą Styl Błg: Rap, Funk, Hip-Hop. Produkcją muzyczną w zespole zajmują się: MTI, HZ oraz Mese. Teksty to ich własne poglądy na świat, na Warmię, na egzystencje ludzi. Każdy z Raperów odpowiada za swój tekst.

www.blgsklad.pl <http://soundcloud.com/blgsklad>

• **WYSTAWA DWÓCH OBRAZÓW**

Karolina Plachá – *Holocaust jabłek*, oraz **Tadeusz Piotrowski** – *Puszcza Amazońska*, pokaz efektu pracy arteterapeutycznej z udziałem pacjentów Ośrodka Opieki Długoterminowej CertusVia w Olsztynie

22.30 ośrodek teatralny Węgajty

Aleppo. Notes from the Dark – film dokumentalny Wojciecha Szumowskiego i Michała Przedlackiego oraz spotkanie z autorami

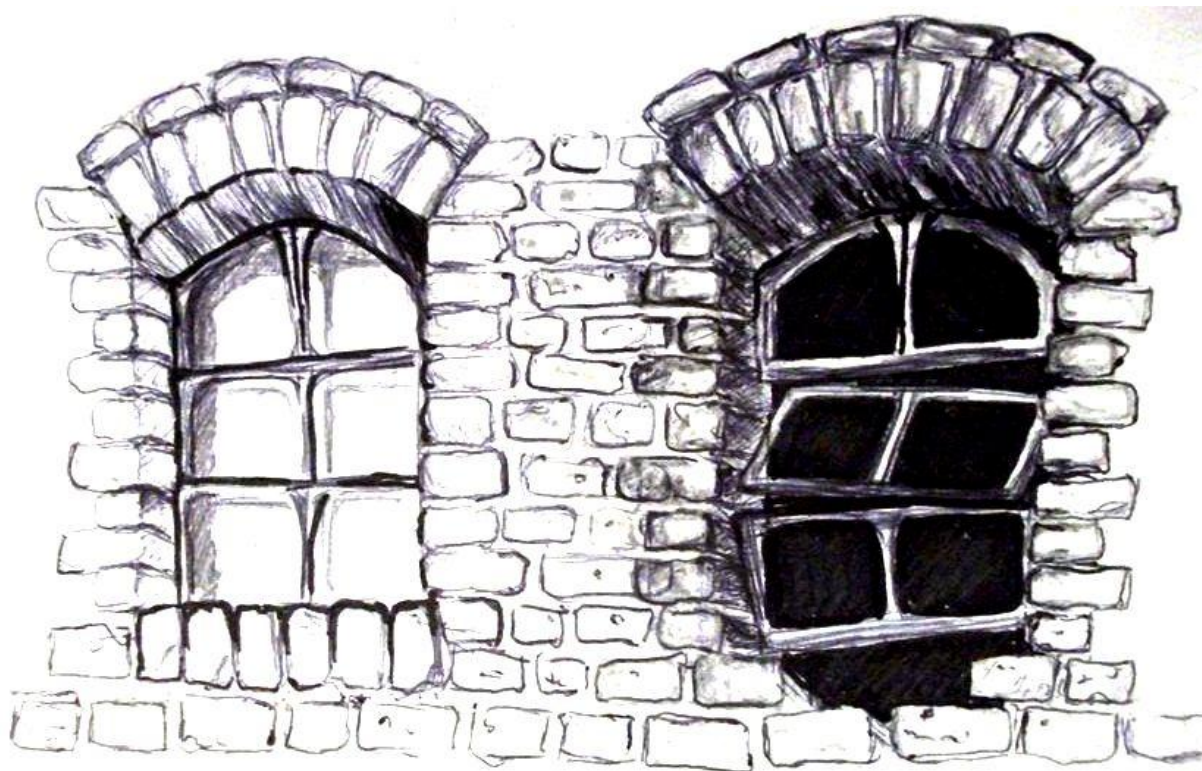
Aleppo. Notes from the Dark – od trzech lat trwa powstanie przeciwko bezlitosnej dyktaturze Assada. Skala przemocy, pogardy dla ludzkiej godności i wolności obywatelskich stosowana przez aktualny reżim polityczny w Syrii jest niewyobrażalnym skandalem uwłaczającym europejskim wartościom, którymi się tak szczycimy. Tam codziennie giną ludzie. Każdego dnia walczą o następne godziny życia. W lipcu i sierpniu 2013 roku Autorzy realizowali, w powstańczym, bombardowanym mieście Aleppo, jako jedyna zachodnia ekipa filmowa, materiał do filmu dokumentalnego p.t. *Notatki z ciemności. Aleppo*. Powstał unikalny zapis sytuacji w Syrii pokazujący normalnych ludzi.

Notatki z ciemności. Aleppo przedstawia 44 dni z życia mieszkańców największego miasta w Syrii. Wśród siedmiorga bohaterów są między innymi miejscowy dziennikarz dokumentujący tragiczną sytuację w mieście, mużulmański duchowny z organizacji People in Need, pomagający mieszkańcom biednej dzielnicy i lekarz, który w skrajnie trudnych warunkach próbuje ratować życie rannych.

Notatki z ciemności. Aleppo daje widzowi niepowtarzalną szansę spojrzenia na horror, jakim obecnie jest życie w Syrii. Jeśli chcemy zobaczyć, co tam się dzieje, to musimy go obejrzeć. Pomoże on nam zrozumieć, dlaczego nie możemy pozostawić Syrii samej sobie. Autorzy filmu ryzykowali życiem, by przekazać światu obraz tego, co dzieje się w Syrii. Powstrzymanie tego, co tam się dzieje, jest naszym moralnym obowiązkiem. Musicie obejrzeć ten film.

Janine di Giovanni, wydawca sekcji Bliski Wschód, Newsweek

Twórcy filmu – kilka zdań o ludziach, którzy tworzyli film. Jest ich kilkudziesięciu. Wszyscy byli ludźmi szczerymi, otwartymi, oddanymi wspólnej pracy nad filmem. Pragnęli aby ich prawda o rewolucji ujrzała światło dzienne. Ograniczyliśmy z Michałem osobistą narrację aby oddać głos bohaterom, kolegom, a później przyjaciółom. To oni są twórcami filmu – moi przyjaciele. Kilku z nich już przekroczyło granice tego świata.

Michał Przedlacki – pisarz i fotograf z ponad dziesięcioletnim doświadczeniem w tworzeniu i zarządzaniu programami interwencji kryzysowej i pomocy humanitarnej oraz doradztwie w sektorze pomocy humanitarnej. Pracował w Syrii, Afganistanie, Pakistanie, Czeczenii, Birmie, na Sri Lance, Indonezji, Etiopii początkowo współpracując z Polską Akcją Humanitarną, następnie z People in Need oraz okazynie z GIZ (German International Cooperation) i Welthungerhilfe. Organizując pomoc humanitarną w różnych zakątkach świata, dokumentuje te miejsca, ich tradycje i ludzi. Robi to wyjątkowo. Z zaangażowaniem i szacunkiem dla człowieka. Zdjęcia z miejsc doświadczonych przez klęski żywiołowe i konflikty zbrojne przyniosły mu międzynarodowe uznanie. Wspólnie z Wojciechem Szumowskim, Michał zdobył nagrodę za najlepszy reportaż telewizyjny (*Cena marzeń Syryjczyków*) w konkursie Grand Press 2013. Materiał dotyczy Syrii i życia cywilnych mieszkańców oblężonego Aleppo, bezbronnych ofiar walk z reżimem Baszara el-Asada.

Wojciech Szumowski – absolwent wydziału reżyserii PWSFTViT w Łodzi, reżyser, scenarzysta, producent filmów dokumentalnych, były szef reportażu TVP2, producent Discovery Historia, założyciel i wykładowca Akademii Reżyserii. Zdobywca wielu nagród i wyróżnień, jak Grand Press za najlepszy reportaż roku (dwukrotnie: w 2010 i w 2013 roku), czy Vancouver Award 2006 za *Whiteout* – wyprawa poza cień – film dokumentalny o wyprawie Marka Kamińskiego i Jasia Meli na Biegun Północny. Członek jury festiwali i konkursów filmowych.

10.30 ośrodek teatralny Węgajty

Ulica Krokodyli, **TEATR WĘGAJTY**, **projekt teatralny** na motywach prozy Bruno Schulza, realizowany w przestrzeni DPS Jonkowo, **inscenizacja: Wacław Sobaszek**

Robiąc od paru lat próby teatralne w domu pomocy społecznej w Jonkowie mogliśmy obserwować jak żywiołowo wyrasta po drugiej stronie ulicy nowe osiedle. Nowe osiedle, efekt boomu developerskiego, efekt polskiego kapitalizmu, ale też kryzysu. „Duch czasu, mechanizm ekonomiki nie oszczędził i naszego miasta i zapuścił chciwe korzenie na skrawku jego peryferii, gdzie rozwinął się w pasożytniczą okolicę” (B. Schulz, *Ulica krokodyli*).

Ukazując rzecz w nieco szerszym kontekście, należy wspomnieć, że sięgnęliśmy po teksty Schulza w momencie, gdy dwa lata temu straszne nożyce „ekonomiki” zagroziły egzystencji naszego teatru. Zmusiły nas one do rozmyślań o konieczności opuszczenia tej pięknej okolicy. Nietatwo było jednak podjąć decyzję. Wyruszając w drogę, nie można by było przecież zabrać ze sobą budynku. W dodatku urósł on teraz w naszych oczach, niemalże dorównując budowli opisanej przez Schulza w opowiadaniu *Republika marzeń*. Opis sprzed osiemdziesięciu lat brzmiał jak przepowiednia:

(...) blockhaus, forteca, (...) na wpół teatr, na wpół laboratorium wizyjne. Cała natura miała być wprzęgnięta w jego orbitę. Jak u Szekspira, teatr ten wybiegał w naturę, niczym nie odgraniczony, wrastający w rzeczywistość, biorący w siebie impulsy i natchnienie z wszystkich żywiołów (...)

Podobieństwo realnego i wyobrazonego było uderzające, robiliśmy przecież właśnie w teatrze *Cztery żywioły*. W tamtym czasie wydarzyło się coś jeszcze. Zmarł Albin. Wraz z tą śmiercią coś się skończyło, coś się domknęło. Albin Krajewski był protagonistą naszych dps-owych projektów teatralnych i całego „teatru potrzebnego”. Narodził się wtedy pomysł, by wykorzystać tekst Schulza, który jako całość skupiony jest wokół postaci Ojca i stworzyć Albinowi swego rodzaju „hommage”. Był Ojcem w „Weselu”, no i na co dzień nosił jakąś charyzmę. Ci, którzy go odwiedzali w pokoiku, będącym jego rzeźbiarskim atelier, pamiętają.

Jedna scena wbiła mi się szczególnie w pamięć, jak to duch, czy dusza błądzi w tunelu, aby zobaczyć, spotkać drugiego człowieka, jest tu wykorzystany rękaw z materiału, co obrazuje człowieka w innym wymiarze.

Fragment recenzji spektaklu autorstwa Zygmunta Markowskiego, DPS Jonkowo

Wykonawcy: Irena Anacka, Krystyna Polańczyk, Jan Jendrycki, Henryk Kitkowski, Izabela Giczewska, Erdmute Sobaszek, Wacław Sobaszek.

Eksploracje/Inne miejsca – akcje w przestrzeni publicznej

Inne miejsca urosły na drogach między mniejszymi wsiami i większymi miasteczkami. Nie znamy ich historii, nie wiemy jaki czeka je los. Miasta poza miastem. Miejskie wsie. Wiejskie miasta. Czy to efekt ucieczki przed urbanizacją, przed byciem w centrum? Czy może chęć zbliżenia się do tego, o czym wielkie aglomeracje zapomniały? Inne miejsca czekają na swoich odkrywców, eksploratorów którzy w działaniu opowiedzą na nowo ich historię. Eksperymentując będziemy używali miejsc i naszej fizycznej obecności do stworzenia twórczych, teatralnych sytuacji.

Akcja jest efektem trwających 4 dni warsztatów performatywnych – *Eksploracje/Inne tańce Performerii Warszawy*.

Performeria Warszawy – grupa performerów, artystów i aktywistów. Naszym głównym celem jest twórcze ożywianie przestrzeni miejskiej, wykorzystując do tego techniki performatywne. W tym celu prowadzimy autorskie poszukiwania teatralne, w których poruszamy się swobodnie między ulicznym performance, happeningiem oraz wszelkiego rodzaju akcjonizmem. Tworzymy akcje, krótkie spektakle, działania interaktywne i warsztaty. Istotna jest dla nas idea stwarzającego się wtedy Spotkania, które wyciąga ze stagnacji i ustanawia przestrzeń do wymiany poglądów, myśli, idei, marzeń. Chcemy kreatywnie prowokować do wspólnego dialogu.

21.00 ośrodek teatralny Węgajty

Manifest – spektakl **TEATRU IM. STEFANA BATOREGO** (LO III Chorzów)

Witam na naszym manifeście. Będziemy mówić o wszystkim, o czym my chcemy powiedzieć i o czym Wy na pewno nie chcecie już słuchać. Feministki, gender, niezdrowe żarcie z McDonald'sa, polskość, tradycja, religia. Przyłóżcie się do naszej manify, zapraszamy! Możecie też z nami polemizować... Co szczerze odradzam. Manifest jest nasz, a więc będziemy grać, śpiewać i rapować. Zobaczycie nas pełzających, pływających i imprezujących, a to wszystko, żeby manifest był jedyny i niepowtarzalny!

Teatr im. Stefana Batorego – społeczność złożona z miłości do teatru i uczniów III LO im. Stefana Batorego w Chorzowie. W tym roku na Festiwalu Teatralnym w liceum ze sceny padło zdanie „mówią o naszej szkole Teatr im. Stefana Batorego”. Po co tylko o tym mówić, skoro teatr należy robić? Dlatego wszystkie festiwalowe spektakle zaczęliśmy pokazywać w różnych miejscach, ale pod jednym szyldem – Teatr im. Stefana Batorego. Przedstawień naszej grupy nie można porównać do zwykłych szkolnych akademii, co za każdym razem zaskakuje oglądających, bo reżyserzy, aktorzy i autorzy scenariuszy to tylko i wyłącznie uczniowie III LO w Chorzowie.

22.00 ośrodek teatralny Węgajty

koncert – *POECI JEZIOR* (Godki/Warszawa)

Poeci Jezior to trio grające muzykę zahaczającą o szereg gatunków muzycznych. Nakręca nas połączenie bluesa i rocka z nutą ludową, ale mamy też utwory bliższe punk-rocka i jeden imitujący muzykę techno. Masywne bity perkusyjne łączymy z lekkimi melodiami, od czasu do czasu włączamy fuzzy. Gramy energetycznie. Każdy utwór z naszego repertuaru inspirowany jest jakąś historią, która narasta i ewoluuje z biegiem czasu. Historie są o polowaniu, o pracy fizycznej, o deszczu na farmie, o chińskim punk-u etc. Ponieważ nie śpiewamy, lubimy opowiadać o czym gramy w trakcie koncertu.

Skład:

Maciej Łepkowski - gitara elektryczna

Maciej Chmielewski - gitara basowa

Bartosz Krajewski - perkusja

<https://www.facebook.com/poecijeziior?fref=ts>

16.00 wieś Węgajty

HAPPY JARMARK, w programie:

- *Kapela Tarragońska*
- *Koło Fortuny – interaktywny storytelling Joanny Sarneckiej*

Koło Fortuny i "Straszne opowieści" – to pomysł na włączenie słuchaczy, oraz samego Losu, do działania, do tworzenia zdarzeń. Za pomocą koła wybierane będą opowieści, piosenki, zagadki oraz jarmarczne fanty. Opowiadane historie będą różne, od literackich po zaczerpnięte z Internetu wspomnienia o czarnej ręce i historie o duchach.

Koło fortuny – rekwizyt ze świata magii, tarota, potężnego Fatum, samo może budzić lęk, a jednak, z pomocą przyjdą zabawne opowieści, śmieszne i lekkie piosenki, zdeformowany świat nie będzie już straszny, zaczniesz raczej śmiać się.

Pośród planowanych historii będą m.in. opowieść żydowska o Zalmanie Typiszu i jego pragnieniu nieśmiertelności, Siergieja Kozłowa opowieść o zającach, który wszystkiego się bał, wędrowna narracja o Czarnej Ręce, opowieści zasłyszane na ulicy, w autobusie, historie półprywatne, miłosne, straszne, a czasem krwawe.

Uwaga! Może pojawić się też zadanie dla uczestnika, by to on sam opowiedział jakąś straszną historię, którą usłyszał, albo wymyślił.

Z opowieściami przeplatać się będą piosenki – wyliczanki, ludowe pieśni miłosne i pogrzebowe. Będzie można wygrać organki oraz plastikowy szkielet, cukierka lub kwiatek z bibułki.

Warstwę muzyczną zapewnią akordeon, lira korbowa, mandolina i przeszkadzajki.

Opowiadać, śpiewać oraz akordeonić będzie Joanna Sarnecka, na wszystkim innym zagra Maciej Harna.

Joanna Sarnecka – antropolog kultury, tańco-aktorka, bajarka. Brała udział w projektach teatralnych m.in. *Czarna Mańka królowa przedmieścia* teatru Scena Lubelska w reż. Dariusza Kunowskiego; *Uziemione* – spektaklu stworzonego wraz z kobietami – matkami dotyczącego doświadczenia porodu, nagrodzonego w 2011 przez Narodowe Centrum Kultury jako najciekawszy projekt animacyjny. Współpracuje także z Furu Fundacją, z którą przygotowała spektakl na Rok Tuwima *Mamuna, czyli baba – dziwo* (aktorka i współautorka scenariusza). Tańczy polskie tańce tradycyjne oraz butoh. Jako animatorka prowadzi zajęcia teatralne dla dzieci z małych beskidzkich wiosek. Pisze opowiadania i bajki. Przed 5 laty, wraz z muzykami grającymi muzykę tradycyjną, powołała do życia grupę *Opowieści z Walizki*, w której działa jako opowiadaczka i reżyserka. Tegoroczna stypendystka Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego (projekt *Spódnica ze wszystkich kwiatów świata – romski świat w opowieściach*).

Maciej Harna – muzykolog, nauczyciel w szkole muzycznej I i II stopnia, wykładowca akademicki, ale przede wszystkim muzyk instrumentalista. Gra na gitarze, oud, rawapie oraz lirze korbowej. Prowadzi młodzieżową grupę lirniczą w Lesku. Założył i do dziś prowadzi zespół Orkiestra Jednej Góry MATRAGONA, z którym nagrał i wydał 4 płyty oraz otrzymał I nagrodę w konkursie Nowa Tradycja. Od kilku lat, wraz z zespołem organizuje letnie Otwarte Warsztaty Artystyczne pod Matragoną, w Balnicy, których celem jest inspirowanie do własnej twórczości oraz budzenie wrażliwości na Naturę.

- *Rysowanie lasu wiązką* – otwarty **warsztat plastyczny Tadeusza Piotrowskiego**

Tadeusz Piotrowski – studiował na Wydziale Malarstwa w Warszawie. Uprawia malarstwo i rysunek. Autor ponad stu tysięcy rysunków. Zajmuje się warsztatem malarskim Rembrandta. Studiuje techniki starych mistrzów. Odkrył sposoby przygotowania ptasich piór do pisania oraz rysowania. Opracował także technologię wytwarzania zagęszczanego na słońcu oleju w brytfance ołowianej. Odtworzył sposób, wykonywania lustrzanego gruntu gipsowego, który wielu technologów uważało za legendę. Głównymi tematami jego obrazów są Indianie oraz zagłada Matki Ziemi. W ramach ergoterapii uczy malarstwa w Centrum Pielęgnacyjno-Rehabilitacyjnym *Niebieski Parasol*, gdzie pracuje od 2000 r. Współpracuje z Teatrem Węgajty od zarania. Robił rekwizyty i rzeźby w scenografii *Historii Vincenza*, rysunki do *Opowieści Kanterberyjskich* i *Kalevali*.

- *stragany, gry, lokalna żywność*

20.00 ośrodek teatralny Węgajty

Com-positio – spotkanie z Mieczysławem Liłwińskim

Mieczysław Liłwiński – jest kompozytorem, śpiewa i gra na wielu instrumentach. Na jego postawę twórczą miały wpływ osobiste spotkania z Johnem Cage'em i Karlheinzem Stockhausenem. Píše pieśni, muzykę kameralną, baletową, teatralną i filmową. Wykonywał swoją muzykę m.in. zarówno w nowojorskiej Carnegie Hall, na rzymskim Forum Trajana, w Muzeum Sztuki Współczesnej w Isfahanie jak i na łąkach i w lesie między Pupkami a Węgajtami, Współpracował m.in. z Ohadem Naharinem (taniec współczesny), braćmi Coen (film). Wykładał m.in. w New York Open Center, na Uniwersytecie Księcia Witolda w Kownie, Uniwersytecie Warszawskim. Od wielu lat blisko współpracuje z Teatrem Węgajty.

Organizator:

Stowarzyszenie „Węgałty”

Współorganizatorzy:

Gmina Jonkowo
Sołectwo wsi Węgałty

Zrealizowano w ramach stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

Dofinansowano ze środków:

Urzędu Marszałkowskiego Województwa Warmińsko-Mazurskiego

Powiatu Olsztyn

Dofinansowano ze środków:

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego
Funduszu Aktywizacji Teatralnej
Teatru im. Stefana Jaracza w Olsztynie

Pomocy finansowej udzielił:

Altkom Akademia SA

Pokaz spektaklu *Kim jestem? Bajkowe transformacje!* jest częścią projektu realizowanego w ramach programu Lato w teatrze Instytutu Teatralnego im. Zbigniewa Raszewskiego

Zapraszamy na fan page Instytutu Teatralnego: <https://www.facebook.com/instytutteatralny?fref=ts>

e-teatr.pl

Przedstawienie *Kabul, Bagdad, Ar Raqqa, Maarran...* zespołu TEĎ NÁDECH A LEĎ otrzymało wsparcie finansowe organizacji

„NADACE ŽIVOT UMĚLCE“

Projekt *Zapis Podróży* jest współfinansowany przez:

Heskie Ministerstwo Nauki i Sztuki
Wydział Kultury Miasta Giessen
Instytut Kultury Polskiej

**Pragniemy gorąco podziękować
wszystkim, bez których tegoroczny
festiwal by się nie odbył. Wśród nich są:**

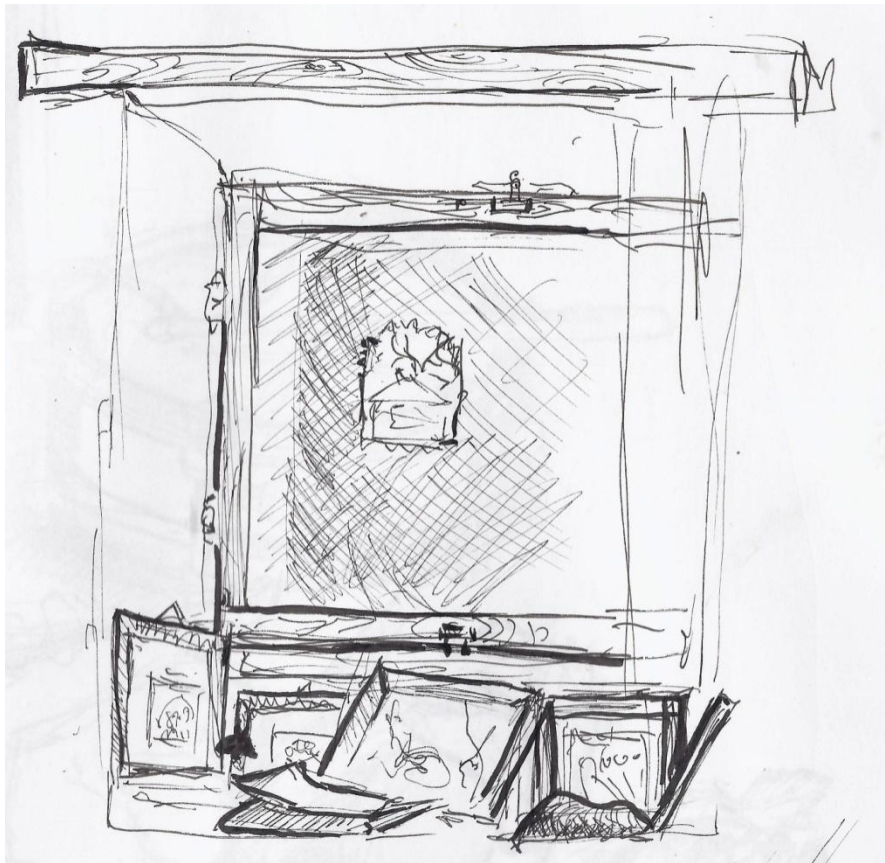
Tadeusz Alster
Jeannine Pitas
Reinold Goerigk
Jurek Całczyński
Mirosław Siemiątkowski
Asia Kaczmarczyk
Witold Broda
Tomasz MakGajwer Grabowski
DPS Jonkowo

Łatający Kolektyw Wioski Teatralnej:

Paulina Andruczyk
Alicja Brudło
Zofia Bartoszewicz
Izabela Giczewska
Barbara Grzybowska
Pamela Leończyk
Joanna Kocemba
Iwona Prusko
Erdmute Sobaszek
Wacław Sobaszek
Sebastian Świąder
Filip Turzyński
Justyna Wielgus

Rysunki: Wiktoria Rutkowska

Wacław Sobaszek – jako reżyser, aktor i muzyk od 31 lat tworzy w Węgajtach spektakle (m.in. *Historie Vincenza*, *Gospoda ku wiecznemu pokojowi*, *Kalevala – fragmenty niepisane*, *Syncyzna*, *Woda 2030*, *Ziemia B*, *Ogień*, *kryzys*, *central station*). Inicjator i animator długofalowych przedsięwzięć: *Inna Szkoła Teatralna*, *Wioska Teatralna*, „teatr potrzebny”, *Interkulti*, *Źródła i przyszłość*. Twórca realizacji z pogranicza teatru i performansu: *Woda z Fukusimy*, *86 – rozstrzelana wielokulturowość*, *Sztuka na bruku*. Działa w Stowarzyszeniu Wspólnota Kulturowa Borussia i w ruchu Obywatele Kultury Olsztyna. W 2014 r. realizuje projekt „Wielogłos” w ramach stypendium Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Kierownik artystyczny Teatru Węgajty.

Erdmüte Sobaszek – pochodzi z Niemiec, w Polsce mieszka od 1977 roku. Brała udział w pracach olsztyńskiej Interdyscyplinarnej Placówki Twórczo-Badawczej *Pracownia*. Współzałożycielka i aktorka Teatru Węgajty, klawecistka, animatorka kultury, tłumaczka. Współtwórczyni spektaklu *Prolog komedii*. Autorka projektów animatorskich i artystycznych: *Pedagogika teatralna w akcji*, *Sztuka w obejściu*, *Miasto w drodze*, *Visitors*. Prowadzi blog (www.wegajty.blogspot.com), działa w społecznym ruchu Obywatele Kultury Olsztyna. Prezeska Stowarzyszenia „Węgajty”.

Teatr Węgajty

Historia teatru w Węgajtach sięga roku 1982. Wtedy to jako grupa teatralna Pracowni Olsztyńskiej ustanowiliśmy swoje miejsce do życia i pracy w opuszczonym warmińskim gospodarstwie. Od roku 1986 działaliśmy jako Teatr Wiejski Węgajty, aż do roku 1996, kiedy wyodrębniła się, jako osobny zespół Schola Teatru Węgajty, my zaś zmieniliśmy nazwę na Teatr Węgajty/projekt terenowy.

Najważniejsze realizacje, które powstały w Węgajtach to:

Historie Vincenza, r.1988

Gospoda ku Wiecznemu pokojowi, r. 1991

Opowieści kanterberyjskie, r.1996

Kalewala, fragmenty niepisane, r. 1999

Upiorny całun, wg. *Dziadów* Adama Mickiewicza, r.2001

Syncyzna, wg. *Ślubu i Trans-Atlantyku* Witolda Gombrowicza, r.2004

Prolog komedii, r. 2009

W roku 2008 zainaugurowaliśmy projekt "teatru potrzebnego", od tego czasu stworzyliśmy trzy spektakle z udziałem mieszkańców Domu Pomocy Społecznej w Jonkowie:

Wesele/domena publiczna, r. 2008

Iwona poślubiona, wg. tekstów Witolda Gombrowicza, r.2009

Sen nocy letniej, r. 2011

Od końca lat osiemdziesiątych zajmujemy się rewitalizacją lokalnych odmian kolędowania (Beskid Niski, Polska północna), od 1990 obrzędu suwalskiej Alelujki, od 1996 rewitalizacją Zapustów na Warmii. W 2000 roku te aktywności stały się podstawą działań założonej wtedy Innej Szkoły Teatralnej. Od kilku lat każdy sezon Innej Szkoły kończy się przygotowaniem spektaklu. Jego kolejne sceny tworzone są w trakcie wypraw terenowych. W ten sposób powstał cykl *Cztery żywioły*:

Woda 2030, r. 2010

Ziemia B, r. 2011

Ogień, kryzys, dworzec centralny, r. 2012

Powietrze, e(ks)misje, r. 2013

Tematem aktualnego sezonu IST jest *Wielogłos*.

Teatr angażuje się w lokalne inicjatywy społeczne: ekologiczne, animatorskie, edukacyjne. Od 2003 organizuje festiwal Wioska Teatralna.

Współtwórcy ostatnich projektów Teatru Węgajty:

Paulina Andruczyk, Moti Aszkenazi, Zofia Bartoszewicz (współtwórczyni *Prologu komedii*), **Izabela Giczewska** (inicjatorka *Latającego Kolektywu*), **Barbara Grzybowska, Emilia Hagelganz** (pedagożka Innej Szkoły Teatralnej), **Joanna Kocemba, Sonia Kochnowicz, Karolina Plachá, Iwona Prusko, Wiktoria Rutkowska, Barbara Szpunier, Sebastian Świąder, Janne Weirup, Justyna Wielgus, Zofia Wronka, David Zelinka, Paulina Miu Zielińska.**